

Arrest

nr. 80 862 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BYTTEBIER, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 november 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 september 2011.

1.3. Op 30 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een koerdische inwoner te zijn van het dorp Walidiya, gelegen in het district Sinjar. U woonde tot net voor uw vertrek bij uw ouders en u verdiende de kost met een kar dat als mobiel marktkraampje fungeerde. Op 13 oktober 2010 was u met deze kar op pad toen twee onbekende personen u aanspraken langs de weg. Ze vroegen of u hen van dienst wou zijn. Ze waren van plan om een bomaanslag te plegen en wilden daarvoor uw kar gebruiken. Hun plan zag er als volgt uit: de bom zou in uw kar geplaatst worden, waarna u uw kar bij het door hen gekozen doelwit zou plaatsen. Ter compensatie zou u een financiële vergoeding ontvangen. U zei de personen dat u die dag geen tijd had en de personen maakten een afspraak om de volgende dag het gesprek verder te zetten. Nadien ging u naar huis en vertelde u uw vader over het gesprek. Uw vader concludeerde dat u niet langer veilig was in Irak en hij besloot dat u onmiddellijk moest vluchten. Nog diezelfde dag verliet u het ouderlijk huis en dook u onder bij een vriend van uw vader in Sinjar. Twee dagen later vertrok u per vrachtwagen naar Istanboel. U kwam er op 16 oktober 2010 aan en u bleef er tot 16 november 2010. Daarna werd u per vrachtwagen naar Europa gebracht. U kwam op 23 november 2010 aan in België en u vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgend document voor: kopie van uw identiteitskaart (dd. 28/2/2010).

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus, noch voor de status van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen:

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Zo is het weinig aannemelijk dat twee onbekende personen u zomaar op straat aanspreken om uw hulp bij een bomaanslag te vragen (zie CGVS, p. 19). Het is weinig waarschijnlijk dat deze personen, die u nooit eerder had gezien zo snel hun criminele plannen aan u kenbaar maakten zonder dat er een vertrouwensband was opgebouwd. Door zomaar hun plannen aan u kenbaar te maken liepen ze namelijk het risico dat u hen achteraf, ondanks hun dreigement dat ze u zouden vermoorden indien u hun plannen lekte (zie CGVS, p. 20), toch zou verlinken bij de autoriteiten. Vanuit diezelfde optiek is het opmerkelijk dat de twee personen u zonder meer lieten vertrekken nadat u 1 zei dat u geen tijd had (zie CGVS, p. 19). Op die manier gaven ze u immers de kans om hen te verklikken of aan hen te ontsnappen. Dat terroristen er een dergelijke lakse en nonchalante houding op nahouden bij het uitvoeren van hun plannen is eerder onwaarschijnlijk.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u niet kan aangeven waarom die personen net u in gedachten hadden als medeplichtige (zie CGVS, p. 22). Evenmin weet u wie die personen waren die u aanspraken, noch weet u tot welke organisatie de twee personen behoorden (zie CGVS, p. 20). Bovendien is het opmerkelijk dat u niet weet welke terroristische organisaties er actief zijn in uw streek van herkomst (zie CGVS, p. 20). Dat u zich blijkbaar niet informeerde over de groeperingen die in uw streek van herkomst opereren en die u mogelijks achter het dreigement zaten, lijkt er niet op te wijzen dat u werkelijk vreest voor vervolging. Van een persoon die vreest voor vervolging door een onbekende terroristische groepering kan men namelijk verwachten dat die persoon zich op zijn minst informeert over de terroristische groeperingen die mogelijks achter het dreigement zitten.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u, die verklaart dat uw vader u zei dat u onmiddellijk het land moest verlaten omdat hij op de hoogte was van mensen met dit soort problemen, geen enkel voorbeeld kan geven van personen die iets gelijkaardigs hadden meegemaakt (CGVS p.21).

Wat er ook van zij, er zijn onvoldoende aanwijzingen dat u zich momenteel kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging. Na uw gesprek met de terroristen op 13 oktober 2010 haalt u namelijk geen bijkomende incidenten aan, noch kan u concrete aanwijzingen geven dat u nog voor vervolging door deze personen hoeft te vrezen. Na 13 oktober 2010 vernam uw familie, die nog steeds in hetzelfde huis wonen en met wie u nog contact heeft, niets meer van de personen die u aanspraken

(zie CGVS, p. 22), ook al verbrak u uw belofte om daags nadien met hen af te spreken en ook al hadden de terroristen er mee gedreigd u te vermoorden als u iemand over hun bedoelingen zou vertellen (zie CGVS, p. 20).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw geboortedatum en leeftijd, op basis van een onderzoek van de Dienst Voogdij, niet met de werkelijkheid overeen blijken te komen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 29 augustus 1993 bent geboren. Uit het onderzoek bleek echter dat u op datum van 21 januari 2011 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21.3 een minimumleeftijd is. Volgens uw verklaringen zou u op dat moment ongeveer 17 jaar en 5 maanden oud zijn geweest. Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal merkt verder op dat u niet in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Walidiya (district Sinjar) in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen

en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde kopie van uw identiteitskaart verandert niets aan bovenstaande appreciatie. Deze bevestigt enkel uw identiteit en afkomst. Bovendien stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij de authenticiteit van het document, gezien bovenstaande vaststelling dat uw werkelijke leeftijd niet kan overeenkomen met wat er op uw de leeftijd op uw identiteitskaart vermeld

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Onder het kopje “Uiteenzetting van de feiten” bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om een aantal weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 41, 2de lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het CGVS (Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) tot geen enkel onderzoek is overgegaan met betrekking tot het vluchtalternatief zodat zij zich niet met kennis van zaken heeft kunnen uitspreken en zij zich evenmin heeft kunnen uitspreken of een verwijdering van het grondgebied een onmenselijke en ontterende behandeling zou uitmaken wegens het gevaar dat ze zou inhouden voor zijn leven en vrijheid. Verzoeker vervolgt dat de veiligheidssituatie in geheel Irak als zeer onveilig moet worden beschouwd en hij als jonge knaap helemaal geen andere plek heeft om heen te gaan dan zijn geboortedorp.

Aangaan het subsidiair beschermingsstatuut wijst verzoeker erop dat Ninewa nog steeds één van de vijf onveiligste provincies van Irak is, en het land in chaos leeft en door corruptie mensen geen beroep kunnen doen op het rechtssysteem om gerechtigheid en bescherming te krijgen. Verzoeker meent dat het CGVS deze problematiek niet heeft onderzocht, laat staan dienaangaande een standpunt heeft ingenomen zodat zij de op haar rustende motiveringsplicht heeft geschonden. Hij stelt hieromtrent niet omstandig te zijn gehoord hetgeen nochtans door artikel 41, 2de lid van het Handvest juncto artikel 3 en 5 EVRM wordt gewaarborgd. Verzoeker besluit dat de situatie dient gedefinieerd te worden als blind geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en wijst er nog op dat op geen enkel moment de geloofwaardigheid in twijfel wordt getrokken.

Er worden geen nieuwe stukken toegevoegd aan het verzoekschrift.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker asielaanvraag geweigerd omdat moet vastgesteld worden dat hij onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeft te koesteren, zoals toegelicht, en er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 13 oktober 2010 op straat werd aangesproken door twee onbekenden die hem vroegen een aanslag te plegen op een post van een Koerdische organisatie. Verzoeker durfde niet te weigeren en de volgende dag zouden deze personen met hem contact opnemen om meer informatie door te geven. Verzoeker ging naar huis, vertelde alles aan zijn vader die onmiddellijk besliste om hem naar het buitenland te sturen. Twee dagen later begon verzoeker aan zijn reis naar Europa.

2.5.2. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, namelijk dat op de feitelijkheden ter zake niet wordt ingegaan en het CGVS ook geen enkel initiatief neemt om de geloofwaardigheid van het verhaal na te gaan, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat twee onbekende personen verzoeker zomaar zouden aanspreken op straat om zijn hulp te vragen bij een bomaanslag, omdat door zomaar hun plannen aan hem kenbaar te maken zij namelijk het risico liepen dat hij hen achteraf, ondanks hun dreigement dat ze hem zouden vermoorden indien hij hun plannen lekte, toch zou verlinken bij de autoriteiten. Deze overweging in de bestreden beslissing is terecht en verzoekers bewering dat hij daar geen antwoord kan op geven en het duidelijk is dat hij na deze dag niet meer veilig is, want wanneer hij de volgende dag zijn activiteiten gewoon zou verder zetten en weer benaderd zou worden door deze personen hij hoogstwaarschijnlijk veel minder geluk zou gehad hebben, vermag niet in het minst het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas in een ander daglicht te stellen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet weet wie die personen waren, noch tot welke organisatie deze personen behoorden, hij niet weet welke terroristische organisaties in zijn streek van herkomst actief zijn en daar ook niet naar geïnformeerd heeft. Verzoekers verweer dat hij op dat moment een jonge, en voor het grootste deel ongeschoolde tiener was die zich niet bezig hield met politiek en zonder verdere vragen te stellen naar zijn vader luisterde, kan niet worden aanvaard, omdat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat

van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht. Daarenboven blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn leeftijd door voor te houden dat hij minderjarig is terwijl uit onderzoek blijkt dat hij een minimum leeftijd heeft van 21.3 jaar, wat verzoeker in het verzoekschrift niet betwist.

De Raad is derhalve van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. In de mate verzoeker nog stelt dat er geen enkele inconsistentie kon worden gevonden in zijn relaas, herhaalt de Raad dat aan verzoekers relaas geen geloof kan worden gehecht omdat 1) het niet aannemelijk is dat hij door ongekende wordt aangesproken om een aanslag te plegen, 2) hij geen verdere toelichting kan geven over deze personen en ook niet op de hoogte is van terroristische organisaties in zijn regio en 3) omdat hij zich voordoeft als minderjarige terwijl hij de minimumleeftijd heeft van 21.3 jaar.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat geen onderzoek werd gedaan naar zijn individuele situatie. Derhalve kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Artikelen 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In de mate verzoeker verwijst naar de feiten die aan de basis liggen van het asielrelaas om subsidiaire bescherming te bekomen door te stellen dat geweld tegen bepaalde beroepsgroepen gestegen is en het geweld tegen bepaalde minderheden blijft voortduren en hij benaderd werd door terroristen en als bij wonder op het nippertje kon ontsnappen, kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 lid 1 van het EVRM schendt vermits voornoemd artikel als doel heeft ervoor te zorgen dat niemand willekeurig van zijn vrijheid kan worden beroofd (EHRM, arrest Winterwerp / Nederland van 24 oktober 1979, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 33, § 39; EHRM, arrest Schiesser / Zwitserland van 4 december 1979, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 34, § 30; EHRM, arrest Guzzardi / Italië van 6 november 1980, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 39, § 92.).

In de mate verzoeker poneert dat hij geen beroep kan doen op het rechtssysteem om gerechtigheid en bescherming te krijgen, en het CGVS deze problematiek niet heeft onderzocht, merkt de Raad op dat verzoeker zich enerzijds beperkt tot een blote bewering en anderzijds het CGVS geen elementen dient te onderzoeken die geen betrekking hebben op verzoekers asielaanvraag vermits verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij wordt geviséerd door terroristen en daartoe de bescherming van zijn autoriteiten nodig heeft.

2.7.2. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op

situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.7.3. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.7.4. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd onder verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie van "open combat" is en de algemene veiligheidssituatie reeds geruime tijd merkelijk verbeterd is. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Met de opmerkingen dat Ninewa één van de onveiligste provincies is, het land in chaos leeft, er corruptie is en de veiligheidssituatie ongunstig is door steeds terugkerende zware aanslagen slaagt verzoeker er niet in de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen steunt te ondergraven, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. Derhalve komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 41, 2de lid van het Handvest juncto de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeker uitgebreid werd gehoord, uit niets blijkt dat hij geen inzage zou hebben/hebben gehad in zijn dossier en dat de bestreden beslissing met redenen is omkleed vermits uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet, vervolgens de bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen en hij ten slotte aan de hand van deze vaststellingen concludeert dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS